

Kétszeresével!

Alkotmánybíróság
Budapest
részére
Budapest

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/1450-0/2014	
Érkezett: 2014 AUG 26.	
Példány: 1	Kezelőiroda: P1
Melléklet: 2X1+2	

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
Budapest
útján

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 11.	
TÖLÉJSTROMSZÁM KEZELŐIRATON:	
Gyűjtés módja / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett: 2014 -08- 22	
PÉLDÁNY: 4 + kópiák	IV.
ÉKLET: 1-3 KÖZTÜK: meglát.	
TÖLÉJSTROMSZÁM: HK 31457/14	
KEZELŐIRATON:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] panaszos a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján (Dr. Varga István Ügyvédi Iroda, [redacted])

alkotmányjogi panasszal élek

az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 43. § (5) bekezdés harmadik bekezdés utolsó fordulata (idézem: vagy adótartozás hiányában azt hivatalból törli) és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11. K. 31.457/2014/4. számú ítélete alaptörvény ellenesség megállapítása és megsemmisítése iránt ellen a 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése alapján.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a panaszolt határozatot és az alapjául szolgáló, az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályi rendelkezést az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c/ és d/ pontja és a (3) bekezdés a/ és b/ pontja alapján megsemmisíteni szíveskedjen.

Indítványozói jogosultságunk alátámasztására előadjuk, hogy Magyarországon bejegyzett ténylegesen működő jogi személy vagyunk.

Az alkotmányjogi panaszt az Abt. 24. § (1) bekezdése alapján terjesztjük elő, mivel az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

- az Alaptörvényben biztosított jogunk sérelme következett be, és
- jogorvoslati lehetőség nincs számunkra biztosítva.

Az egyedi ügyben érintett szervezet vagyunk, hiszen a perben felperesként szerepeltünk. Az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet keresetünket elutasította. A per bennünket marasztaló jogerős ítélettel zárult. Ennélfogva alapjogsérelmünk személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségünk folytán következett be. A támadott ítélet az ügy érdemében hozott döntés.

Az ítélet Alaptörvényben biztosított jogainkat – az később kifejtettek szerint – azáltal sérti, hogy a társasági adó túlfizetésünket a folyószámláról törülő NAV határozatot mint egy helyben hagyva az ezt támadó keresetünket elutasította.

Mivel közigazgatási perben született ítéletről van szó, az ítélet elleni fellebbezés kizárt.

Álláspontunk szerint Alaptörvény ellenes Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 43. § (5) bekezdésének harmadik mondata utolsó fordulata:

„ Ha az adott adónem tekintetében az adózónak vagy a 35. § (2) bekezdése szerint az adó megfizetésére kötelezett személynek adófizetési kötelezettségét meghaladó összeg áll az adófolyószámlán a rendelkezésére (a továbbiakban: túlfizetés), az adóhatóság a túlfizetés összegét kérelemre az adózó, az adó megfizetésére kötelezett személy által megjelölt adószámlára számolja el. Csoportos adóalanynál fennálló túlfizetés összegét a csoportos adóalany képviselőjének kérelmére az adóhatóság a csoportos adóalany vagy a csoportos adóalanyiségben részt vevő bármelyik tag

csoporthoz adóalany képviselője által megjelölt adószámlájára számolja el. A túlfizetés visszaigényléséhez való jog elévülését követően az adóhatóság a túlfizetés összegét hivatalból vagy kérelemre az általa nyilvántartott, az adózót, az adó megfizetésére kötelezett személyt terhelő más adótartozásra számolja el, vagy adótartozás hiányában azt hivatalból törli. Az ugyanazon adóhatóságnál nyilvántartott, de téves adószámlára fizetett adót teljesítettnek kell tekinteni. A csőd-, felszámolási, végelszámolási, valamint kényszerterelési eljárás kezdő napját, illetve amennyiben az adózót a csődeljárás elrendelését megelőzően ideiglenes fizetési haladék illeti meg, az ideiglenes fizetési haladék kezdő időpontját megelőző napon fennálló túlfizetés, valamint a jogutód nélkül megszűnt adózó adószámláján fennálló túlfizetés összegét az adóhatóság hivatalból számolja el az általa nyilvántartott, az adózót terhelő adótartozásra.”

Ezen rendelkezés alkalmazásával született a panaszolt ítélet, melynek következtében az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme következett be.

Nevezetesen az Alaptörvény alábbi rendelkezéseibe ütközőnek látjuk a hivatkozott jogszabályrészt:

Tulajdonjog védelme:

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

A tulajdonhoz való jog az egy igen fontos, alapvető jog, attól valakit megfosztani csak kivételes és szigorúan szabályozott esetekben lehet a (2) bekezdésben szabályozott kisajátítás útján.

Ezen alapelvvel nem férhet össze az Art. 43. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezés, mely alapján az adózó az általa befizetett túlfizetéstől minden értesítés, jogorvoslati lehetőség és ellentételezés nélküli megfosztható, illetve a törvény megfosztja.

A (2) bekezdés előírja továbbá a kivételességet, közérdeket és a teljes kártalanítást. Jelen esetben egyik feltétel sem teljesül. Nincs kivételesség, mert általános, mindenkire minden esetben vonatkozó törvényi rendelkezésről van szó, nincs közérdek, mert ennek feltételeit és okait a törvény nem tartalmazza, kártalanítás pedig szóba sem került.

Egyenlő elbánás elve (az I. cikk (4) bekezdése folytán alkalmazandó XV. cikk (2) bekezdése):

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

I. cikk

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

A vitatott rendelkezés az adóhatóságot, így az államot más jogalanyok hátrányára különleges előnyben részesít, hiszen a mindenkire vonatkozó Polgári Törvénykönyvben rögzített és a jogalanyokat megillető beszámítás lehetőségét is kizárja, hiszen a törlés nem csak a jog bírói úton történő érvényesíthetőségét, hanem a jogot is megszünteti.

Tisztességes eljárás elve:

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.

Véleményünk szerint a fenti elvvel – különösen az Art. 1. § (5) bekezdésével összevetve – ellentéte, hogy valakit a tulajdonától minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egyoldalú intézkedéssel megfosztanak.

A fentiekén túl a panaszolt jogszabályhely az Art. 1. § (5) bekezdésébe is ütközik:

„Az adóhatóság az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adóbevallás, az adóbefizetés rendjét vele megismerteti, az adózót jogainak érvényesítésére figyelmezteti. Az adózó köteles a jogait jóhiszeműen gyakorolni és elősegíteni az adóhatóság feladatainak végrehajtását.”

Ezen rendelkezés az adóhatóság számára kifejezett kötelezettséget tartalmaz, nevezetesen „az adózót jogainak érvényesítésére figyelmezteti”. Ez – az ítélet indokolásában kifejtettekkel ellentétben – nem azt jelenti, hogy az adózónak volt e lehetősége a törvény megismerésére (nyilvánvalóan volt), hanem feladatot ír elő a hatóságnak, mégpedig egy figyelmeztetési feladatot, melynek jelen esetben az alperes nem tett eleget. Az egyértelmű számomra, hogy az adóvisszaigénylés lehetősége egy általam érvényesíthető jog lett volna, melyről az alperes nem tájékoztatott.

A rendelkezés egyébként sem a jogszabályról való tájékoztatásra kötelezi a hatóságot, hanem az adózó jogaira történő figyelmeztetésre. Ez több, mint a jogszabály ismertetése, hiszen a jogszabály ismeretében is bekövetkezhet olyan mulasztás (p. figyelmetlenségből), amely a tájékoztatással elkerülhető lett volna.

Az Alkotmánybíróság már foglalkozott az Art-nek az elévülésre vonatkozó szabályával.

(164. § (1) Az adó megállapításához való jog annak a naptári évnek az utolsó napjától számított 5 év elteltével évül el, amelyben az adóról bevallást, bejelentést kellett volna tenni, illetve bevallás, bejelentés hiányában az adót meg kellett volna fizetni. A költségvetési támogatás igényléséhez, a túlfizetés visszaigényléséhez való jog - ha törvény másként nem rendelkezik - annak a naptári évnek az utolsó napjától számított 5 év elteltével évül el, amelyben az annak igényléséhez való jog megnyílt. Az elévülés hat hónappal meghosszabbodik, ha az adóbevallás késedelmes benyújtásakor, illetve a költségvetési támogatás igénylésekor az adómegállapításhoz, illetve a költségvetési támogatás igényléséhez való jog elévüléséig kevesebb mint hat hónap van hátra.)

A 435/B/2006. AB határozat indokolása szerint az elévülés szabályozása nem Alaptörvény ellenes, azonban ez nem vezethet a jogalanyok közötti indokolatlan megkülönböztetéshez.

„Másként az Alkotmánybíróság azt mondta ki, hogy "az Alkotmány alapján nagyfokú a törvényhozó szabadsága tekintetben is, hogy az alanyi jog érvényesíthetőségének időkorlátját (elévülés) milyen általános és különös törvényi szabályokba foglalja. Ám a jogalkotó szabadsága az elévülési időtartamok meghatározásában mégsem korlátlan. Mind az általános szabályozásnak, mind pedig az általános szabályoktól való eltérésnek, a szabályozott jogviszony tartalmából, természetéből, a jogviszony lényegi sajátosságaiból kell fakadnia, ugyanakkor az nem vezethet a jogalanyok közötti indokolatlan megkülönböztetéshez. A szabályozás szabadságának ily módon alkotmányos határai vannak. Amennyiben az alanyi jog érvényesíthetőségét gátló elévülési időtartam meghatározása a jogalanyok közötti különbségtételt takar, s a jogviszony tartalma, természete vagy egyéb lényegi sajátossága a megkülönböztetést nem indokolja, az az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése alapján olyan, az alanyok között egyéb helyzet szerinti hátrányos megkülönböztetésnek minősül, amely megengedhetetlen, s ezért alkotmányellenes". [(ABH 1992, 261, 263.)]

Az időmúlás a közigazgatási hatósági eljárásban, így az adójogviszonyban is a jogérvényesítés megszűnését eredményezi. „

Jelen esetben fennáll a jogalanyok közötti indokolatlan megkülönböztetés, hiszen a törléssel az Art. szabályai alapján nem csak a követelés érvényesíthetősége, hanem maga a követelés is megszűnik.

Így pl. nincs lehetőség beszámításra sem. Ezzel a rendelkezéssel a Magyar Állam más jogalanyokhoz képest aránytalan előnyhöz jut, hiszen más jogalanyt ilyen előny nem illet meg. Az időmúlás jelen esetben tehát nem csak a jogérvényesítés lehetőségét zárja ki, hanem magát a jogot is megszünteti. Felmerül még a jogalanyok közötti indokolatlan megkülönböztetés azzal is, hogy a törlésre csak adótartozás hiányában kerülhet sor. Ebből következően a tartozás felhalmozó adózó előnyösebb helyzetbe kerül azzal szemben, aki kötelezettségeit időben teljesítette, hiszen az előbbi esetben a túlfizetést a tartozásba kell elszámolni (így nem veszik el), míg az utóbbi esetben megszűnik a követelése.

A fentiekre figyelemmel nem az elévülés szabályozását tarjuk Alaptörvény ellenesnek, hanem az Art. 43. § (5) bekezdésében ehhez fűzött jogkövetkezményt.

Tájékoztatatom a T. Alkotmánybíróságot, hogy a perben felülvizsgálati eljárást is kezdeményeztem.

Jelen beadványomat a Pp. 359/B. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján megküldöm.

Székesfehérvár, 2014. augusztus 19.

Tisztelettel:

Mellékeltek:

- Ügyvédi meghatalmazás
- Panaszolt ítélet
- Nyilatkozat a nyilvánosságról

Dr. Varga István Ügyvédi Irodája